

El Diacrític | Actualitzat el 06/11/2017 a les 10:07

?La repressió com a marca de fàbrica

«Perquè, això del 155 és nou?, és una nova manera de fer de l'Estat espanyol? És clar que no. Aquest és un Estat que té la repressió com a marca de fàbrica i la presó com a bandera davant la dissidència, quan no l'elimina directament» | «Davant de les seves mentides, el nostre carrer; davant de la seva repressió, la nostra solidaritat; davant de la seva violència, cuidem-nos totes i tots; davant la seva dominació, la nostra vaga general»

Concentració per demanar la llibertat dels presos polítics a la plaça Major de Vic | Sara Blázquez

Que qui tenia l'obligació de fer-ho no ho fes ens ha portat on som. I aquí on som els que manen de veritat sí que fan el que s'espera d'ells (mai no fallen), almenys el que n'espera qui els reconeix el poder de manar. Si el Govern de la Generalitat no va ser capaç d'arribar a on calia fins al final, és a dir a la proclamació i publicació de la República i la seva defensa efectiva amb el desplegament d'una àmplia sèrie de dispositius que deia que feia anys que construïa i que, finalment, no va activar, el Gobierno de l'Estat no va fallar als seus fidels: aplicació dura del 155 i tanta repressió com aguantem sense tornar-nos-hi de veritat.

No parlo de violència quan dic de «tornar-nos-hi», sinó de les mil formes de resistència no violenta que podem activar -i que estem activant i que farem- a pesar dels programes de mínims de mobilització que alguns voldrien tirar endavant.

Perquè, això del 155 és nou?, és una nova manera de fer de l'Estat espanyol? És clar que no. Aquest és un Estat que té la repressió com a marca de fàbrica i la presó com a bandera davant la dissidència, quan no l'elimina directament. Fa anys que l'independentisme d'esquerres deia allò d'«Espanya: presó de pobles» i es deixava, és clar, «i de persones», perquè un poble sencer no cap a cap presó, però persones concretes sí i és per això que per aturar el procés independentista català ara hi tenim deu persones i moltes més hi faran -o hi farem- cap.

No és nou això. A casa meva hi conservo un petit objecte de fusta i fil on es guardaven les agulles de cosir que el meu avi, mort a l'exili passat el 39, li va regalar a la meva àvia quan va sortir del «barco» a Tarragona acusat d'haver participat en la proclamació de la República el 1934. En

aquell moment, els presos van ser milers i 129 ajuntaments catalans van ser suspesos.

De fet, si haguéssim de buscar referents literaris i jurídics d'aquest article de la Constitució espanyola que és el 155 i el que suposa és clar que tindríem la inexcusable obligació de fer cap al 1714, a aquell

bonic text que començava dient:

«He resuelto que en el referido Principado se forme una Audiencia en la qual presida el Capitán General o Comandante General de mis armas, de manera que los despachos, después de empezar con mi dictado, prosigan en su nombre. El Capitán General o Comandante ha de tener voto solamente en cosas de gobierno, y esto hallándose presente en la Audiencia; debiendo, en nominaciones de oficios y cosas graves, el Regente avisarle un día antes.»

I no ens podríem estalviar repassar aquell altre *bonic text* de pau que amb veu engolada encara ressona damunt la memòria de 114.000 republicans, anarquistes, socialistes, comunistes, catalanistes i gent diversa que continuen avui esperant que traguem els seus cossos de les vores de carreteres i camins. Aquell que deia:

«En el día de hoy, cautivo y desarmado el Ejército Rojo, han alcanzado las tropas nacionales sus últimos objetivos militares. La guerra ha terminado. El Generalísimo Franco. Burgos, 1 de abril de 1939.»

El que avui ens ocupa és l'article d'un plec de papers més democràtic, diran uns; incomparable amb aquests dos, diran els altres, però el cert és que en la vida i l'avenir de la Catalunya espanyola té les mateixes conseqüències que aquests dos textos. Llegim-lo i ho entendrem:

«1. Si una Comunidad Autónoma no cumpliere las obligaciones que la Constitución u otras leyes le impongan, o actuare de forma que atente gravemente al interés general de España, el Gobierno, previo requerimiento al Presidente de la Comunidad Autónoma y, en el caso de no ser atendido, con la aprobación por mayoría absoluta del Senado, podrá adoptar las medidas necesarias para obligar a aquélla al cumplimiento forzoso de dichas obligaciones o para la protección del mencionado interés general.

2. Para la ejecución de las medidas previstas en el apartado anterior, el Gobierno podrá dar instrucciones a todas las autoridades de las Comunidades Autónomas.»

Sona bé, no? Doncs això és el que tenim. Indefinició en el text i, per tant, tanta màniga ampla com necessiten els poders coercitius de l'Estat per fer una de les *feines* que l'Estat espanyol fa cada cert temps. Una *feina* que consisteix en esborrar qualsevol mostra de diversitat nacional (inclou la catalana però no només) a Espanya i restablir el «Una y no 51». L'altra *feina* passa per fer desaparèixer, també, qualsevol mostra de pensament o pràctica alliberadora, és a dir d'esquerres, de la totalitat de l'Estat espanyol.

Ara, al 2017, la norma contra l'autogovern catalunyès serà implementada pel Govern de la dreta extrema del Partit Popular, amb el suport dels neofalangistes-«Avon llama a su puerta» de Ciutadans i els exsocialistes del PSOE, el trio calavera unit contra el mal i els criminals. Y no olviden supervitaminarse y mineralizarse...

Davant del seu Estat, resistència popular; davant de les seves mentides, el nostre carrer; davant de la seva repressió, la nostra solidaritat; davant de la seva violència, cuidem-nos totes i tots; davant la seva dominació, la nostra vaga general; davant del seu feixisme, la nostra diversitat; davant del seu autoritarisme, la nostra llibertat! Alliberem els presos polítics, seguim, seguirem i, tal com canta Xavi Sarrilà, «Han passat els anys però no han pogut amb nosaltres, aprenent a cuidar-nos aprenem a alliberar-nos (...) I llancem contra el vent els nostres crits de guerra: visca el poble i visca la terra!»